

Sygn. akt V CSK 583/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku K. F.
przy uczestnictwie J. F.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie
od postanowienia Sądu Okręgowego w C.
z dnia 23 czerwca 2016 r., sygn. akt VI Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) orzeka, że wnioskodawczynie i uczestnik ponoszą koszty związane z ich udziałem w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawczynie K. F. od postanowienia Sądu Okręgowego w C. należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego

orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca oparła wniosek na przyczynach wskazanych w art. 398⁹ §1 pkt 1 i 4 k.p.c. Oparcie wniosku na pierwszej z wymienionych przyczyn kasacyjnych obliguje skarżącego do sformułowania tego zagadnienia, wskazania argumentów prawnych, uzasadniających jego przedstawienie oraz prezentacji własnego uargumentowanego należycie stanowiska; wywód skarżącego powinien być zbliżony do przyjętego przy stosowaniu przez sądy powszechne art. 390 § 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny ma walor nowości, nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub istnieją w odniesieniu do niego rozbieżne poglądy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, nie publ. i z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, nie publ.).

Ujęte we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania istotne zagadnienie prawne, sprowadza się do kwestii, czy po uchyleniu orzeczenia sądu drugiej instancji przez Sąd Najwyższy i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania, sąd drugiej instancji powinien rozpoznać ją w granicach apelacji czy też w granicach zarzutów skargi kasacyjnej, stanowiących przyczynę uchylenia poprzedniego orzeczenia. Tymczasem za utrwalone w orzecznictwie i piśmiennictwie należy uznać stanowisko, że sąd drugiej instancji powinien kierować się przy ponownym rozpoznaniu sprawy ogólnymi zasadami postępowania

apelacyjnego, jednakże pozostaje związany wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Sąd Najwyższy, mającą wpływ na wynik poprzedniego postępowania kasacyjnego. Związanie to odnosi się także do stron i uczestników postępowania, albowiem nie można oprzeć skargi kasacyjnej od orzeczenia wydanego po ponownym rozpoznaniu sprawy na podstawach sprzecznych z wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Sąd Najwyższy (art. 398²⁰ k.p.c.). Powyższe uwagi odnoszą się do ponowionych w skardze kasacyjnej wnioskodawczyni i w istocie tożsamy ze sformułowanymi w poprzedniej skardze kasacyjnej zarzutów dotyczących rozliczenia nakładów z majątku wspólnego małżonków F. na majątek osobisty uczestnika w postaci nieruchomości w D. oraz dochodów uczestnika z jego gospodarstwa rolnego, które zostały uznane przez Sąd Najwyższy za niezasadne z przyczyn szeroko wyjaśnionych w postanowieniu z dnia 3 lutego 2016 r., V CSK 323/15, w którym Sąd Najwyższy dokonał wykładni art. 31 ust. 1 i 2 w zw. z art. 33 pkt 10 w zw. z art. 45 k.r.o. w odniesieniu do tych kwestii, co ma konsekwencje określone w art. 398²⁰ k.p.c. Skarżąca nie wykazała także oczywistej zasadności skargi, polegającej na niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08).

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.